

DEKKER
een campusroman

Marc Swerts

DEKKER
een campusroman

B

2020

Beefcake Publishing, Gent

Eerste druk mei 2020

© 2020 Marc Swerts & Beefcake Publishing
Ontwerp Lennard van de Laar
Fotografie Frans Lahaye

ISBN 9789493111271 – NUR 301

Beefcake Publishing
E. Seghersplein 21, B-9000 Gent

www.beefcakepublishing.be
www.facebook.com/beefcakepublishing
www.instagram.com/beefcakepublishing

www.marcswerts.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'You're so vain,
you probably think this song is about you'*

Carly Simon

Dof in het hoofd.

De drie dames waren met hem meegelopen, alsof ze zijn lotgenoten waren. Ze verlieten het gebouw, niet via de reguliere uitgang aan de voorkant die mensen naar het centrum van de campus leidde, maar door dit achterpoortje; dit was de exit waarlangs je verdwijnt, voor altijd, om nooit meer terug te keren.

Ze waren door een zijdeurtje de grote zaal uitgeglipt als een kleine kudde wier groepsinstinct in een reflex duidelijk had gemaakt hoe ze moesten ontsnappen. In het kamertje naast de aula was hij op een stoel neergezegen, kop omlaag, nog vol ongeloof, tot een van de andere drie hem had meegetrokken. En plots hadden ze bij deze nooduitgang gestaan. De afstand van de aula tot hier had hij in trance afgelegd, alsof hij had geslaapwandeld. Daarginds, ergens in de achtergrond, was het eerst nog een paar tellen ijzig stil geweest, zoals alleen een grote groep mensen in een arena stil kan wezen, alsof de factor stilte werd vermenigvuldigd door het aantal aanwezigen en een diepere stilte had gegene-reerd, maar dan was het geroezemoes plots begonnen en meteen aangezwollen, tot in alle hevigheid. Hij had zelfs kreetjes van verbazing gehoord. En gegiechel.

De deur gaf uit op een kleine metalen trap, en enkele treden brachten je op de begane grond. Hij daalde als

tweede af. Het felle licht van de zomerse dag was onwezenlijk, net zoals de helderblauwe hemel en de groene geur van het bos verderop. Voor hem strekte het volle parkeerterrein zich uit onder een zonnetje dat auto's deed blinken en de wereld verwarmde met zijn weldadige prikkels. Vanmorgen, slechts een paar minuten eerder, zou het allemaal heel passend geweest zijn, de ideale setting bij een feestelijke dag.

Maar wat gebeurd was, was gebeurd. Menigeen, de hele wereld, of toch iedereen die ertoe doet, had dat daarnet kunnen vaststellen. Een miezerige regen zou nu beter geweest zijn en donkere wolken en een koude wind en een eenzame trompet op de achtergrond. Hij wist dat het volle besef van dit alles pas later zou doordringen. Hij wist dat zijn brein in de komende uren en dagen zou proberen het kleiner te maken dan het was, in een poging om een ramp tot een rampje te herleiden. Hij wist dat de onverbidelijke slotsom toch zou zijn dat het over en uit was.

Hij stond nu samen met de andere drie onderaan het trapje en keek om zich heen. Hij voelde zich een bokser die net is bijgekomen van een knock-out en die voorlopig alleen nog schimmige indrukken heeft van zijn omgeving, nog verbaasd over de uppercut uit onverwachte hoek. Ze leken eerst in dubio over wat ze nu moesten doen, maar zetten zich dan met hun vieren in gang, alsof het zo afgesproken was, in de richting van wat hij vaag herkende als de contouren van zijn auto. Aan de andere kant van het gebouw, onzichtbaar om de hoek, ontwaarde hij een licht gezoem dat geleidelijk aan in volume leek toe te nemen. Het geluid van keuvelend volk, merkte hij, van het publiek van daarnet dat het gebouw ondertussen ook aan het verlaten was, maar via de normale route. Nagenietend, na een vermakelij-

ke voorstelling.

De neerwaartse blik van de dames gaf aan dat zij het ook hadden gehoord. Het versterkte het gevoel dat ze moesten vertrekken, weg van deze plek des onheils.

Op een van de auto's zag hij een Belgische kentekenplaat. Er knetterde iets onder zijn hersenpan. Uit de donkere krochten van zijn geheugen doemde plots dat gesprek op van eerder deze week, uit heel andere tijden.

Maar toch slechts vier dagen geleden...

Vier dagen eerder...

Laat het asjeblijft niet Dekker zijn, dacht Jef, hoopte Jef, op weg naar de wasbak. Tegen beter weten in. De tred, fors en snel, die zijn deur daarnet was gepasseerd om in het hokje naast het zijne te verdwijnen was onmiskenbaar die van de grote leider geweest.

Van Dekker.

Te laat realiseerde hij zich dat hij wat langer had kunnen blijven zitten. Terwijl hij dat anders toch zo vaak deed: stiekem naar het kleinste kamertje vluchten om er eens goed de tijd voor te nemen. Om dat langere moment voor zichzelf te creëren. Om in alle rust te mediteren op de plee, als een monnik in zijn eenzame en stille cel, als een schijtende denker van Rodin, met drie vingers van zijn rechterhand op zijn kin geplant, zijn rechterelleboog op zijn rechterbovenbeen, zijn broek tot op zijn enkels gezakt, piekerend over methode, over statistiek, over hy-po-the-sen, over the-o-re-tisch kader, over die ene alinea, die ene frase. Of om hier wat te lezen, een artikeltje bijvoorbeeld dat hij had afgedrukt op de printer verderop in de gang en dat hij onder zijn trui binnen had gesmokkeld. Net zoals in Leuven.

Hij had echter, stom als hij was, zijn schuilplekje reeds verlaten. Bij de wasbak aangekomen, zijn hand al reikend naar het Palmolivepompje, een tikkeltje vlugger dan gewoonlijk, hoorde hij tot zijn spijt hoe er

achter hem doorgetrokken werd, onmiddellijk gevolgd door een lichte windvlaag in zijn rug van een openzwaaiende deur.

‘Hai hai hai, die Vermeulen.’

Die galmende groet, akoestisch versterkt door de gladde tegels, met die typische kraak in de stem. Jef had niet alleen Dekkers stem gehoord, maar zag ook meteen voor zich hoe zijn naam werd gebruld, hoe met name de initiële V uitgespuwd was. Jef toverde een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht en checkte snel in de spiegel boven de wasbak of zijn expressie voldoende naturel was. Hij draaide zich om, met lippen die getuit, in stilte, een langgerekte oooo vormden, de wenkbrauwen opgetrokken en ogen wijd open.

‘Oh, goedendag, mijnheer Dekker, goedemorgen, ik had... euh... ik had U hier niet verwacht, had U vandaag nog niet in het gebouw gezien. Dat is ook toevallig om U hier te treffen.’

Professor doctor Dekker, hoogleraar in de sociale psycholinguïstiek, stond er met de klink nog in de hand, in pak, met stropdas en blinkende schoenen, rechte rug, gestrekte schouders en de embonpoint van een kwieke zestiger. Alsof hij trots was op iets wat hij net gepresteerd had. Ook nu weer met een blik en een brede glimlach die uitstraalden dat hij met zijn aanwezigheid de ander een groot plezier deed.

‘Surprise, surprise, hai hai. Ik was net gearriveerd, hoor, moest meteen hier naar binnen.’

Dekker sloot de wc-deur en stapte naar hem toe.

‘Gisteren na het golfen een fiks dinertje gehad, weet je wel, en vanmorgen stevig ontbeten. Dus dan hebben je ingewanden wat te verwerken en ’t is een lange rit van boven Utrecht naar hierzo toe, niewaar?’

Jef knikte confuus. Dekker was nog wat dichterbij Jef

komen staan en boog nu lichtjes voorover, alsof hij een geheimpje te vertellen had.

‘Vermeulen, we moeten allemaal, groot en klein, jong en oud, hoog en laag, man en vrouw. Maar die dames, die zitten niet hier, die zitten daar.’

Dat alles zogenaamd zachtjes gefluisterd, eindigend in een wijsgebaar naar ergens anders, naar gene zijde, begeleid door een gutturaal en hijgerig gegrinnik. Jef vreesde even dat Dekker hem een mannelijke schouderklop zou geven.

‘Ja... euh... dat is correct, mijnheer Dekker.’

‘Bon, jij was eerst!’

Dekker had in de richting van de wasbak geknikt. Ze hadden beiden ondertussen dezelfde, wat verkrampte houding aangenomen, hun armen naast het lichaam en open handpalmen naar buiten gekeerd, zoals chirurgen net voor de operatie. Enkele excuses mompelend spoot Jef vlug wat zeep op zijn handen, waste en spoelde die af en schoof dan achter Dekker door naar de papierdispenser, ervoor uitkijkend dat zijn natte handen voldoende afstand hielden van zijn baas, zijn promotor.

‘Goed weekend gehad? En hoe is het nu, al een beetje aangepast? Je bent hier nu zo’n drie, vier weken?’

‘Eerlijk gezegd toch al wel wat langer, mijnheer Dekker. Vanaf mei eigenlijk. Dus ja, zo’n vijf maanden, bijna zes maanden geleden. En mijn weekend was...’

‘Nee maar, zes maanden? Echt? Tjongejonge. Dat gaat snel.’

Met een ironische blik vol ongeloof voltooide Dekker op zijn beurt zijn sanitaire handelingen en ging vóór bij het verlaten van de toiletruimte. Jef volgde en stelde tot zijn opluchting vast dat er niemand op de gang stond die hen samen zag buitenkomen. Dekker draaide rechtsaf, naar het secretariaat. Jef werd in zijn zog mee-

getrokken en moest zich daarna enigszins reppen om niet achter te blijven.

‘En Vermeulen, vrijdag komt eraan, hé. De grote dag!’

Uiteraard. Alles draaide al een paar weken rond vrijdag.

‘Ik geef het je op een blaadje. Het gaat goed vol zitten. Alle collega’s uit het land. En de media. Radio, tv. En Proostje natuurlijk!’

Proost. De naam alleen al riep een licht schuldgevoel op bij Jef.

‘Mensen denken misschien dat het om mij gaat. Ik ben natuurlijk een belangrijke factor geweest, dat wil ik niet ontkennen, maar het gaat feitelijk toch om de groep. Meer nog: om ons vakgebied.’

In sneltreinvaart denderden ze door de gang. Kees Janssen zat in zijn kamer diep voorovergebogen een artikel te lezen. Hij had met getergde blik opgekeken toen ze langsliepen.

‘Want ik zeg altijd: wij zijn zoals de verschillende stukken op een groot schaakbord. De pionnen en het paard en de toren, en uiteraard de koning en de koningin. De één staat wat hoger dan de andere, kan wat meer, mag wat meer. Maar je kan geen spel winnen als je niet van alle soorten hebt. Je hebt leiders en je hebt volgers nodig. En Vermeulen, nu ben jij misschien nog een pionnetje, maar als je er vol voor gaat, als je fanatiek dat hogere doel nastreeft, dan word je misschien ooit wel eens een paard of een toren, of wie weet...’

Jef mocht de gedachtegang in stilte voortzetten. Dan word je misschien nog wel eens een koning. Zoals Dekker.

‘Het is vooral ook een kwestie van doorzetten, van keihard werken. Als dat je afschrikt, dan moet je ermee stoppen.’